

været en Skygge af, ja en Caricatur af Skat, istedetfor en virkelig, solid Skat, hvorved man kunde skaffe Finantserne Indtægt og bringe Reformer ind i Skattevesenet. Det undrer mig naturligtvis ikke, at det varer Noget, inden saadanne nye Ideer kunne trænge fuldkommen igennem; men det undrer mig lidt, at den ærede Ordfører, som saa tidligt her i Thinget og saa ivrigt og lidt har holdt paa Contingentsystemet, fordi han i saa høj Grad været og Statskassens Sikkerhed, Sikkerhed for, at der virkelig kom Penge ind, nu for sit Vedkommende er gaaet med til en Procentsskat uden Sikkerhed, uden den Sikkerhed, som dog selv er forlangt af den ærede Finantsminister, flere Gange under forskjellige Former, ganske vist under Former, som ikke fuldkomment tiltalte os; thi jeg tror, at Mange her hellere ville have en almindelig Formuevurdering end hans Brugsværdier; men ikke engang denne Sikkerhed har den ærede Ordfører taget, men ene og alene en noget forandret Ordning af Myndighederne, idet det dog skal være Communalbestyrelserne, som skulle spille en Rolle og en ikke ubetydelig Rolle, men vi have jo dog ikke nogen som helst Sikkerhed, ikke nogen Betryggelse for Statskassen, naar ikke Kommunernes egne Interesser umiddelbart gjøre sig gjældende. Men det Værste ved denne Indkomstskat — thi det, som jeg nu har anført, er maaskee endda ikke det Værste, vi have jo for højt sætte Indkomstskatter, om vi nu faae en næste Aar endnu, gjør maaskee ikke saa meget fra eller til — er, at jeg frygter for, at den vil fordærve vor gamle Communeskat. Vi have her en historisk udviklet Skat, som jeg, og jeg tror Mange med mig, sætter Priis paa, og den udsætte vi for at forvantes. Vilde De gjennelede Vedtægterne for Communerne, ville De see, hvilken Forvanskning Communeskatterne ved en uheldbringende Indflydelse fra Indenrigsministeriet ere undergaaede, hvorledes man har misbrugt Bestemmelserne i den nye Communallov, og mere og mere har gjort dem til rene Indkomstskatter. Det er jo ganske vist noget fuldstændig Urimeligt og Meningsløst, ja saa Urimeligt, at det næsten er umuligt paa samme Tid at have 2 Skatteligninger,

som ligge hinanden saa nær som Formue- og Leilighedsstat paa den ene Side og Indkomstskatten paa den anden Side. Det Naturlige er at slaae dem sammen, men jeg vilde hestige, om der vedvarende kunde gives Leilighed til at bortseie og forvanske og tilintetgjøre den communale Formue- og Leilighedsstat paa Basis af Statskatten. — Saa sagde den høitærede Ordfører, at det var for vanskeligt, for radicest saaledes at ville omforme den communale Beskættning. Nu er det ikke en saa overordentlig stor Forandring, der anbefales, det er nærmest kun en nærmere Bestemmelse af det, som ofte allerede er indført for af Praxis i Communerne; jeg er vis paa, at andre Medlemmer her i Salen ville kunne nævne ikke saa gode Exempler paa en saadan Praxis, der staaer overmaade nær ved det, her er foreslaaet. Det er ikke saa vanskeligt, men dernæst er det ganske vist en Forandring, der er stor Trang til. Vi skulle have en fastere Bestemmelse, navnlig i forskjellig Retning; men det er Noget, der i Almindelighed virkelig ønskes. Den ærede Ordfører holdt idag stærkt paa Hartkornet, han henviste til, hvorledes det bruges omkring i Communerne. Er det ikke netop paa Grund af de Mangler, der ere ved Formue- og Leilighedsstaten? Er det ikke, fordi man ikke paa anden Maade kan faae Noget ind hos Folk, som hør udenfor Communerne? Den nyværende Formue- og Leilighedsstat er jo kun en reent personlig Skat, istedetfor at vi ville have en Skat, ved hvilken Indtægten halvt eller maaskee heelt maa tilflyde de Communer, i hvilke den flyder. Det er jo f. Ex. Tilfældet med Skovene, der jo endda slet ikke komme med ved Hartkornsskatten. Men saa de faste Eiendomme, de forskjellige Fabriker, de Næringsdrivende? Det er den vigtigste Opgave for den nye Communallov at dele mellem de forskjellige Communer. Jeg er overbevist om, at naar vi faae gjort denne Deling — den trænge vi i høj Grad til, det er et Duffe over hele Landet — saa er der mange Communer, hvor der er fuldt op af fattige Fabrikarbeidere ved Fabriker, hvis Ciere maaskee hør udenfor Kommunen, eller Arbeidere ved Skovene, hvor Skoveierne hør udenfor Kommunen, og disse kunne ikke komme ind